

Ρίχνει ο πονεμένος ένα βλέμμα στην εικόνα του Χριστού ή της Παναγίας και παίρνει παρηγοριά...

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ρίχνει ο πονεμένος ένα βλέμμα στην εικόνα του Χριστού ή της Παναγίας και παίρνει παρηγοριά...

Πόση ευλάβεια πρέπει να έχουμε στις εικόνες! Ένας μοναχός ετοίμασε μία εικόνα του Αγίου Νικολάου, για να την δώσει ευλογία σε κάποιον. Την τύλιξε με καλό χαρτί και την έβαλε σε ένα ντουλάπι, μέχρι να την δώσει. Αλλά χωρίς να τα προσέξει, την έβαλε ανάποδα. Σε λίγο άρχισε να ακούγεται μέσα στο δωμάτιο ένας κρότος.

Κοίταζε ο μοναχός από δω, αποκεί, να δει από πού ερχόταν αυτός ο κρότος. Που να πάει ο νους του ότι ερχόταν από το ντουλάπι! Ο κρότος συνέχιζε για αρκετή ώρα, «τακ-τακ-τακ»· δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Τελικά όταν πήγε κοντά στο ντουλάπι, κατάλαβε ότι ο κρότος έβγαινε από εκεί. Το ανοίγει και βλέπει ότι ο κρότος έβγαινε από την εικόνα. «Τι να έχει η εικόνα; λέει· για να δώ». Μόλις την ξετύλιξε, είδε πως ήταν ανάποδα. Την έστησε όρθια και αμέσως σταμάτησε ο κρότος. Ο ευλαβής ιδιαίτερα ευλαβείται τις εικόνες. Και όταν λέμε «ευλαβείται τις εικόνες», εννοούμε ότι ευλαβείται το εικονιζόμενο πρόσωπο. Όταν έχει κανείς μια φωτογραφία του πατέρα του, της μάνας του, του παππού του, της γιαγιάς του, του αδελφού του, δεν μπορεί να την σχίσει ή να την πατήσει, πόσο μάλλον μια εικόνα! Οι Ιεχωβάδες δεν έχουν εικόνες. Την τιμή που αποδίδουμε στις εικόνες την θεωρούν ειδωλολατρία.

Είπα σε έναν Ιεχωβά μια φορά: «Εσείς δεν έχετε φωτογραφίες στα σπίτια σας;».

«Έχουμε», μου λέει.

«Έ, καλά, η μάνα, όταν το παιδί της λείπει μακριά, δεν φιλάει την φωτογραφία του παιδιού της;».

«Την φιλάει», μου λέει.

«Το χαρτί φιλάει ή το παιδί της;».

«Το παιδί της», μου λέει.

«Έ, όπως εκείνη, όταν φιλάει την φωτογραφία του παιδιού της, του λέω, φιλάει το παιδί της και όχι το χαρτί, έτσι και εμείς τον Χριστό φιλούμε· δεν φιλούμε το χαρτί

ή το σανίδι».

- Γέροντα, και αν ένα σανίδι κάποτε είχε επάνω την εικόνα του Χριστού, της Παναγίας ή κάποιου Αγίου και έσβησαν τα χρώματα από τον καιρό, και πάλι δεν πρέπει να το ασπαζόμαστε;

- Ναι, βέβαια! Όταν ασπάζεται ο άνθρωπος με ευλάβεια και θερμή αγάπη τις άγιες εικόνες, παίρνει τα χρώματα από αυτές και ζωγραφίζονται οι Άγιοι μέσα του. Οι Άγιοι χαίρονται, όταν ξεσηκώνονται από τα χαρτιά ή από τα σανίδια και τυπώνονται στις καρδιές των ανθρώπων.

Όταν ασπάζεται ο Χριστιανός με ευλάβεια τις άγιες εικόνες και ζητάει βοήθεια από τον Χριστό, την Παναγία, τους Αγίους, με τον ασπασμό που κάνει με την καρδιά του, ρουφάει μέσα στην καρδιά του όχι μόνον τη χάρη του Χριστού, της Παναγίας ή των Αγίων, αλλά και τον Χριστό ολόκληρο ή την Παναγία ή τον Άγιο, και τοποθετούνται πιά στο τέμπλο του Ναού του. «Ναός του Αγίου Πνεύματος είναι ο άνθρωπος» (Α΄ Κορ. 3,16 και 6,19). Βλέπεις, και κάθε Ακολουθία με τον ασπασμό των εικόνων αρχίζει και με τον ασπασμό τελειώνει. Εάν το καταλάβαιναν αυτό οι άνθρωποι, πόση χαρά θα αισθάνονταν, πόση δύναμη θα έπαιρναν!

- Γέροντα, στην Παράκληση της Παναγίας, σε κάποιο Μεγαλυνάριο γιατί λέει «Άλαλα τα χείλη των ασεβών, των μη προσκυνούντων την εικόνα σου την σεπτήν»;

- Όταν κανείς δεν έχει ευλάβεια και ασπάζεται τις εικόνες, δεν είναι άλαλα τα χείλη του; Και ο ευλαβής, όταν ασπάζεται τις εικόνες, εύλαλα δεν είναι τα χείλη του; Είναι μερικοί που, όταν προσκυνούν την εικόνα, ούτε καν ακουμπούν στην εικόνα. Άλλοι ακουμπούν μόνον τα χείλη τους στην εικόνα, όταν την ασπάζονται. Να, έτσι. (Ο Γέροντας ασπασθήκε μια εικόνα, χωρίς να ακουσθεί ο ασπασμός). Ακούσατε τίποτε;

- Όχι.

- Έμ, τότε «άλαλα» είναι τα χείλη. Ενώ ο ευλαβής ασπάζεται την εικόνα και ο ασπασμός ακούγεται. Τότε τα χείλη είναι «εύλαλα». Δεν είναι ότι καταριούνται, όταν λένε «άλαλα», αλλά εκείνα τα χείλη είναι άλαλα και τα άλλα είναι εύλαλα. Όταν βλέπουμε τις άγιες εικόνες, πρέπει να ξεχειλίζει η καρδιά μας από αγάπη προς τον Θεό και τους Αγίους και να πέφτουμε να τις προσκυνούμε και να τις ασπαζόμαστε με πολλή ευλάβεια.

Να βλέπατε ένα ευλαβικό γεροντάκι στη Μονή Φιλοθέου, ο γέρο-Σάββας, με πόση ευλάβεια, με πόση καρδιά ασπαζόταν την εικόνα της Παναγίας της Γλυκοφιλούσης! Σ' αυτήν την εικόνα της Παναγίας, επειδή οι Πατέρες την ασπάζονταν στο ίδιο σημείο, έχει σχηματισθεί ένα γρομπαλάκι! Η εικόνα που

αγιογραφείται με ευλάβεια ρουφάει από τον ευλαβή αγιογράφο την Χάρη του Θεού και μεταδίδει στους ανθρώπους παρηγοριά αιώνια. Ο αγιογράφος ζωγραφίζεται, μεταφράζεται στην εικόνα που φτιάχνει· γι' αυτό παίζει μεγάλο ρόλο η ψυχική του κατάσταση.

Μου έλεγε ο παπά-Τύχων (Ρώσος ασκητής που ο Γέροντας Παΐσιος υπήρξε υποτακτικός του):

«Εγώ παιντί μου, όταν ζωγραφίζω επιτάφια, ψάλλω “Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από του ξύλου καφελών...”». Έψαλε και έκλαιγε συνέχεια και τα δάκρυά του έπεφταν πάνω στην εικόνα. Μια τέτοια εικόνα κάνει ένα αιώνιο κήρυγμα στον κόσμο. Οι εικόνες αιώνες κηρύττουν-κηρύττουν. Ρίχνει λ.χ. ένας πονεμένος ένα βλέμμα στην εικόνα του Χριστού ή της Παναγίας και παίρνει παρηγοριά. Όλη η βάση είναι η ευλάβεια. Βλέπεις, άλλος ακουμπά στον τοίχο που ακούμπησε η εικόνα και παίρνει Χάρη, και άλλος μπορεί να έχει την καλύτερη εικόνα, αλλά, επειδή δεν έχει ευλάβεια, δεν ωφελείται. Ή ένας μπορεί να βοηθηθεί από έναν απλό σταυρό, και άλλος να μη βοηθηθεί από τον Τίμιο Σταυρό όταν δεν έχει ευλάβεια.

Από το βιβλίο «Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου ΛΟΓΟΙ Β΄»

Πηγή: hellas-orthodoxy.blogspot.gr